

Discussions sobre llebrers i conillers

written by Miquel Manubens | 20 de març de 2017

Fa pocs dies homenatjàrem al patriota Daniel Cardona en el 74 aniversari de la seva mort. Cardona és un gran desconegut del nacionalisme català perquè va ser dels pocs que no va voler mercadejar amb la Pàtria. Dissortadament encara avui la seva obra és desconeguda fins i tot pels nous independentistes, i els seus llibres i les revistes de “Nosaltres Sols” només són accessibles a biblioteques. A ell devem entre moltes altres afirmacions ben actuals, la següent afirmació “Si els catalans de 1640 haguessin estat sotmesos a un plebiscit, Pau Claris i els seus hagueren estat en minoria”.

De fet, tot el que ell ja apuntava als anys trenta és una constant que es repeteix en la història de la defensa del país. Fa tres-cents anys que els nostres polítics, fan com a la faula dels llebrers i conillers i perden el temps en discussions absurdes, mentre l'enemic es rearma d'arguments, amb lleis, amb manipulacions informatives, o ja directament utilitzant les forces legals colonials contra els nostres representants.

De discussions estúpides en tenim unes quantes en aquests moments, una d'elles és si hem de fer una DUI o un RUI o un PUI. Seguim discutint els llebrers o conillers. Cap nació del món, dels lakotes als ciutadans de Papua Nova Guinea, quan volen recuperar la llibertat, plantegen altra cosa per aconseguir-ho, que recuperar les seves antigues lleis i costums, cap.

Nomes els catalans tenen la dèria de voler, sempre, recomençar de bell nou, amb l'excusa d'allò que anomenen “ampliar la base”. Creuen alguns que recuperar la nostra vella història no apropiaria els immigrants a l'objectiu, fet que demostra un avergonyiment indigne, o un desconeixement de la pròpia història. Tot immigrant a altres països se sent honorat de

compartir la historia de la Nació que els acull, arreu del món. Per què aleshores un immigrant nostrat no se n'hauria de sentir, quan la nostra és justament la més llarga de defensa de les llibertats al món.

LA DUI ja la va fer Borrell II fa 1.029 anys. El referèndum és una eina que cap Nació amb estat preexistent al món l'ha utilitzat per a recuperar la llibertat, cap. El cas escocès es especial perquè el seu parlament va aprovar la Unió, no es comparable amb nosaltres. Però vista també la sentència al president Artur Mas, i les Conselleres Rigau i Ortega, si els condemnen per fer un referèndum deu ser que ja el vam fer el 9-N i per tant, ja el vam guanyar.

Tampoc hi ha cap cas al món, que una Nació, un cop foragitat l'invasor, s'hagi inventat "lleis de transitorietat jurídica", simplement ha tornat a les seves lleis preexistents abans de la invasió, tot reformant-les si era precís.

També em provoca una estranya barreja de somriure i indignació qual escolto gent parlar que hem de fer un "procés constituent". Voleu dir que amb el procés constituent que va de la Pau i Treva de 1027 fins les Corts de 1705 no em varem tenir prou?

Si algú us planteja que el Decret de Nova Planta va anular les nostres lleis, la resposta es simple, no només aquell Decret va ser il·legal, sinó que caldria saber si per a fer-lo van comptar vots o escons. Aquell Decret alguns caps pensants actuals el volen anular ara en una nova Constitució que estan redactant. Es pot ser mes babau! Des de quan un Decret il·legal precisa d'una Constitució refrendada per anul·lar-lo? El Decret no s'ha d'anular, sinó que amb un Decret presidencial es fa constar la seva invalidesa, i es comina al Parlament a redactar lleis d'esmena a les Constitucions Catalanes (lleis electoral i fiscal) i avall que fa baixada. O preferiu que una classe política que va trigar tres anys a redactar un Estatut infumable redacti una nova Constitució? Voleu més anys de llebrers i conillers?

Amb això ja tindríem feta la PUI i tindríem Constitucions tot recuperant la nostra dignitat sobirana. Les Constitucions

defineixen les nostres fronteres: Corbeil la frontera amb França, Almizra la frontera sud-oest amb Castella. Les Constitucions defineixen que el Principat va de Salses al Cinca, i que les Balears són indestriables del Principat, i que els valencians són per "ius solis" o "ius sanguinis" ciutadans catalans de ple dret.

Una independència feta així, Constitucions Catalanes en mà, garanteix els drets de tots els altres connacionals catalans, de la mateixa manera que ho fa la Constitució de la RFA respecte a la RDA, on si recordeu, gracies a això, no es va fer cap referèndum per l'annexió.

El següent pas és simple, denunciar a Estrasburg els Tractats de Pirineus i Utrecht per il·legals, al no comptar amb l'aprovació de les Corts Catalanes, i reclamar a GB i USA, com estats successors de la Anglaterra de 1705 el compliment efectiu del Tractat de Gènova, que obliga a la defensa de les Constitucions malgrat es perdés aquella guerra.

Aquest es l'únic camí que els països occidentals entendran, tot nou estat s'ha de posar a la cua de la finestreta, però la recuperació d'un VELL ESTAT, ens situaria en el concert mundial d'immediat i ens donaria dret a reclamar indemnitzacions, pels 303 anys d'esclavatge, de l'espoli i per les guerres.

Jo no sé si aconseguirem la independència, el que sí que sé és que pel camí de les cartolines de colors i perdent el temps amb un procés que no camina no anirem enlloc. Només donem temps a l'enemic. I en dir això ni som separatistes ni som radicals, al contrari som unionistes de la Nació Catalana i, com en Daniel Cardona, som patriotes coherents.

Visca Catalunya Lliure